

Kométasz

Bizánci költő, művei az *Anthologia Palatina*ban maradtak fenn. Hat epigrammáját ismerjük és egy hosszabb hexameteres költeményét Lázár feltámasztásáról (AP XV. 40). Epigrammái közül három a Kométasz által kiadott Homérosz-kiadásról szól.

A Homérosz-kiadásra II.

Büszke Homérosz, könyveid aggok, látta Kométasz,
s ifjúvá vált most mind, ami ránteli volt.
Mind legyalulta az érdességük: vedd te, halandó,
s hogyha elég bölcs vagy, látni fogod: ragyogók!

Kasszia

Bizánci költő, zeneszerző. Előkelő konstantinápolyi családból származott. Részt vett a képtrombolók elleni harcban. A képtisztelet visszaállítása után, 843-ban kolostort alapított Konstantinápolyban, melynek apátnője lett. Vallásos költeményeket, himnuszokat és verses szentenciákat, gnómákat írt. Gnómáiban a profán, ezópuszi hagyományt és a szerzetesi költészetet követte. Több vallásos költeménye bekerült az ortodox liturgiába. Az ortodox egyházban szentként tisztelik, ünnepe szeptember 7.

Gnóma

Rosszindulat munkál csak a haragosban.
A haragtartás a rosszindulat anyja.

Ióannész Georgidész

Egy görög gnómagyűjtemény összeállítója. A gnómák szerzősége vitatott, vannak köztük olyanok, amelyeket a gyűjtemény Ióannésznek, Gennadiosznak, Georgiosz Piszidésznek, Iósziposznak, Sextusnak, Menandrosznak és Babriosznak tulajdonít. A gnómagyűjtemény feltehetőleg Palesztinában vagy Szíriában keletkezett.

Gnómák

Bízzál: a könnyözön, mely vétkek miatt hull,
az Istent, ki oly irgalmas, megindítja.

Ha szüntelen zabálsz csak és hasad tömöd,
az orvost, ki oly falánk, pénzelheted majd.

Az ördög kisebbíti ballépéseink,
s nagyobb vétkek felé visz közben álnokul.

Romanosz Melodosz

(5. század vége – 560 k.) Sokan őt tartják az első bizánci költőnek, ugyanakkor az egyik legnagyobbnak is; keresztény Pindarosznak is nevezik. Szíriából származott, feltehetőleg Émeszában (ma: Homsz) született. A bérütösi (ma: Bejrút) Szent Anasztaszia templom diakónusa volt, I. Anasztasziosz császár uralkodása alatt (491–518) került Konstantinápolyba, és a Hagia Szófia sekrestyéje lett. Élete végén Kürosz monostorába vonult vissza. Az ortodox egyházban szentként tisztelik, ünnepe október 1.

Mária a kereszt tövében

(Részlet)

1. strófa

Anyajuhként, ki bárányát látja vágóhídra
menni, őrlődik a kínjai közt Mária, és elkíséri őt, miközben szenved,
akár a többi nő, és így kiált fel:
„Hová tartasz, én fiam? Miért e nagy sietség, mondd, utad hová vezet?
Menyegző van Kánában újra? Oda igyekszel?
Hogy vizüket újra borrá változtasd át?
Veled tartsak-e, fiam, vagy inkább várakozom?
Zengjen igéd, ó, Ige: ne hagyj válasz nélkül,
te, ki tisztán megtartottál, ki
fiam vagy és Istenem!

2. strófa

Zord idők eljöttét nem hittem, hogy meglátom:
fiam, sose hittem volna, hogy ezek a törvényszegők őrjöngve
és jogtalanul vetik rád a kezüket.
Még magzataik is azt kiáltják: »Légy áldott!«
Még az imént is pálmaágakkal volt tele az út,
a bűnösök jóindulatát hirdeti irántad.
S most miért fordult minden rosszra?
Ki mondja meg nekem, miért alszik ki a fényem,
miért szögeztek keresztre, ki
fiam vagy és Istenem?

ne sírj hát, anyám, sőt, inkább kiáltsd örömmel:
 »Önként vállalta fel a szenvedést az én
 fiam és Istenem!«

6.b strófa

A legtisztább anya e szavak hallatán
 fiához, ki kimondhatatlan csoda folytán öltött benne testet, s általa
 született,

így szólt, még erőtlenebb lélekkel:
 „Mért mondod nekem, fiam: » Miért engedsz a kinnak, mint a többi
 asszony?«

Úgy hordtalak a méhembem,
 ahogy ők is a fiaikat, és keblemből kínáltam neked a tejet.
 Mért kéred tőlem, hogy ne sirassalak, gyermekem,
 mikor sietsz elszenvadni a törvénytelen halált,
 te, aki feltámasztod a holtakat,
 fiam és Istenem!

7. strófa

Tömérdék könnyem – mondta –, fiam, ím, kitörlöm szememből,
 és szívemet még inkább összetöröm,
 de értelmem mégsem maradhat csendben.
 Mért mondod nekem, lelkem: »Ha nem halok meg, Ádám nem üdvözülné.«
 Holott szenvedés nélkül gyógyítottál meg sokakat,
 a bélpoklost is megtisztítottad, s nem éreztél fájdalmat: hiszen így akartad.
 Életerőt adtál a bénának, s téged nem bántott fájdalom,
 egyetlen szavaddal visszaadtad a vak szeme világát, jóságos,
 s téged nem kínozott a fájdalom,
 fiam és Istenem!

8. strófa

Olyan erős vagy, hogy a holtakat feltámasztva nem váltál holttá,
 és sírboltba se zártak, fiam, életem, hogy mondhatod tehát:
 »Ha nem szenvedek, Ádám nem üdvözülné.«
 Parancsolt meg, megváltóm, fölkel nyomban és veszi az ő ágát,¹
 ha pedig a sírba temettetett Ádám,
 hát támaszd föl egy szóval, ahogy a sírból Lázárt.
 Minden néked szolgál, mindenség teremtője:
 mért rohansz hát, fiam? Ne siess a pusztulásba,
 ne szeresd úgy a halált,
 fiam és Istenem!”

9. strófa

„Sajnos még mindig nem érted, anyám, amit mondok:
 nyisd hát meg elméd, fogadd be a szavakat, melyeket hallgatsz,

¹ Vö. Máté, 9, 6.

és próbáld te magad megérteni, amit mondok.
 Ó, akiről beszéltem korábban, a szerencsétlen Ádám, a gyenge,
 nemcsak testében, de lelkében is
 beteg, s csak ő tehet róla: nem hallgatott rám és vesztébe rohant.
 Értsd meg, amit mondok: ne sírj tehát, ó, anyám,
 inkább kiálts így: »Kegyelmezz Ádámnak
 és kegyelmezz Évának.
 fiam és Istenem!«

10. strófa

Rendkívüli mértéktelensége és torkossága miatt
 betegedett meg Ádám, a Hádész legmélyebb zugába zuhant,
 és ott siratja lelke kínjait.
 Éva pedig, aki egykor lázadásra biztatta őt,
 vele együtt zokog, vele együtt gyötrődik betegen,
 s mindkettőnek meg kell tanulnia betartani az orvos utasításait.
 Érted most már? Érted, amit mondok?
 Ó, anyám, kiálts még: »Ha megbocsátasz Ádámnak,
 bocsáss meg Évának is,
 fiam és Istenem!«

Krétai Szent András

(660 körül – 740 körül) Bizánci himnuszköltő, a kánon műfajának megteremtője. A himnuszokon kívül szónoákat, szentbeszédeket, homíliákat is írt. Damaszkuszban született, keresztény szülőktől, a legenda szerint hétéves koráig néma volt, s csak a szent áldozat magához vétele után szólalt meg. Kánonjai közül legismertebb a virágvasárnap előtti csütörtökre szóló Nagy Kánon, mely kilenc ódából épül fel, s az ó- és újszövetségi elemek folyamatos összekapcsolása révén ér el sajtatos hatást. A katolikus és az ortodox egyház szentként tiszteli, ünnepe július 4.

Nagy Kánon

(részletek)

V.

Éjjel, sötétben indulok, világíts,
 kérlek, te jószágos,
 s kérlek, vezess is engem
 utasításaiddal,
 s taníts engem, Megváltóm:
 akaratod kövessem.

Bizonyítja nekünk Mózesnek keze,⁶
 lelkem, hogyan képes Isten
 leprás életünket újra meggyógyítani:
 még leprásként se veszítsd hát
 reményedet el.

„Hármasság vagyok – mondja –, egylényegű,
 három különböző arcom
 természetében egy közös egységet alkot,
 én vagyok Atya és Fiú
 s isteni Lélek.”

Méhed Istent szült nekünk, ki felvette
 képünket s formánkat magára,
 bár ő teremtett mindent: kérd őt, Istenanya,
 hogy közbenjárásod révén
 megmenekedjünk.

VIII.

Dicsőítik őt az égi seregek,
 megremegnek előtte
 a Kerubok is
 és a Szeráfok: minden
 teremtmény, minden élő
 tisztelje, dicsérje
 s magasztalja fel őt örökké.

Vétkeztem, megváltóm, könyörülj rajtam,
 ébreszd az értelmem fel
 a megtérésre,
 a bűnbánót fogadd be,
 s szánj meg, ha így kiáltok:
 „Vétkeztem, bocsáss meg,
 bűnös vagyok, kérlek, könyörülj!”

Illés, a kocsihajtó felszállhatott
 az erényei révén
 a szekérre, mely
 az égbe irányult fel,⁷
 odahagyva a földet:
 ezt kövesd hát, lelkem,
 ezt a magasba emelkedést.

⁶ A bélpoklosságból való kigyógyítás (akárcsak a kígyóvá lett bot és a vérré vált víz) az egyik bizonyítéka annak, hogy Mózes előtt megjelent az Úr. Vö. Mózes 2. könyve, 4, 6–7.

⁷ Vö. Királyok 2. könyve, 2, 11.

Elizeus, egykor ki felemelte
 Illés lehullt palástját,⁸
 nyomban többszörös
 kegyre talált az úrnál:
 ám te nem részesültél,
 lelkem, ilyen kegyben,
 olyan nagy mértéktelenséged.

Akkor Elizeus a Jordán folyót
 Illésnek palástjával
 érintette és
 ketté vált így előtte:⁹
 ám te nem részesültél,
 lelkem, ilyen kegyben,
 olyan nagy mértéktelenséged.

A súnémi asszony egykor a szentet
 megvendégelte,¹⁰ lelkem,
 jóindulattal:
 ám te nem szállásoltál
 el soha egy utast sem,
 ezért a nászágyból
 kikergetnek majd sírva.

Té az alantas Géházit követted,¹¹
 szerencsétlen lélek,
 minden időben:
 öreg korodra vesd le
 a kapzsiságodat, így
 kerüld a gyehenna
 tüzét el, vesd el gonoszságod.

Uralkodó Atya, társuralkodó
 Fiú és te áradó,
 jámbor Szentlélek,
 az Igének szülője,
 az Atyának igéje,
 élő, teremtő Lélek,
 eggyé lett háromság: irgalmazz!

⁸ Vö. Királyok 2. könyve, 2, 13.

⁹ Vö. Királyok 2. könyve, 2, 14.

¹⁰ Vö. Királyok 2. könyve, 4, 8–17.

¹¹ Géhazi Elizeus szolgája volt, aki pénzt csalt ki az Elizeus által meggyógyított Naamántól. Büntetésül Naamán betegsége, a belpoklosság órá ragadt át. Vö. Királyok 2. könyve, 5, 20–27.

Mint a bíbor festékben a bemártott
szövet, az értelemé,
te makulátlan,
méhedben úgy szövődött
Emánuelnek húsa
egybe: ezért joggal
csodálunk téged, Istenanya.

Iószeplj Hümnographosz

(810 k. – 886) Bizánci himnuszalköltő (amint erre mellékneve, a Hümnographosz is utal), a liturgikus költészet egyik legnagyobb alakja, a képimádók előharcosa. Szicília szigetén született, feltehetőleg Palermóban. Családjának egy arab invázió következtében menekülnie kellett Szicíliáról: ekkor került a Peloponnészoszra, majd Thesszalonikébe és Konstantinápolyba. A neki tulajdonított kétszáz kánon közül többnek a szerzősége vitatott.

Kánon a 740. október 26-i földrengés emlékére

(Részletek)

V.

Te pedig, ó, szív, rázd meg magadat most,
látva az Isten rémítő
fenyegetését és kiáltsd:
kíméld meg a néped, mindenható Úr,
szűnjék jogos haragod, ó, könyörületes!

Népedet és a várost, melyet saját véreddel
szereztél, ó, Jézus,
ne sodord a pusztulásba,
rázván iszonyú rengéssel a földet:
az apostolok kara kéri oltalmadat.

A helyes útjaidról, ó, Uram,
tévelygő lelkünk letért,
s méltatlanok lettünk
hozzád, ó, könyörületes és türelmes,
kérünk mégis, te irgalmas, szolgálidhoz légy jóindulatú.

Most a segítség ideje jött el,
a megbékélésé, te szent,
a Fiúval és az Atyával,
míg nem könyörül rajtunk, elesetteken,
s meg nem óv e rettentő haragtól.

VII.

Fennhangon ünnepelünk, téged, nagylelkű Úr,
hiszen szolgálodat
nem küldted a halálba, midőn görcsbe rándult a föld,
s háborgott félelmetesen: csak ránk ijesztettél,
hogy térjenek meg a bűnösök,
s megtarthatd mindünk életét.

A szív mélyéről küldjük sóhajunk
és ontjuk könnyeink,
míg meg nem leljük Krisztust, az irgalmas urat,
ki bűneink sokasága miatt
fenyegetett meg félelmetesen,
hogy e földrengéssel mindenkit kiirt.

Jaj, jaj, kiáltjuk, s összekulcsoljuk kezünk
a magasságos Úr felé,
és nem követjük el soha többé a bűnt:
íme, a Megváltó, a haragos,
az egész földet megremegetteti,
hogy így adjon erőt nekünk.

Hajolj le hozzánk, szolgálidhoz, ó, szeplőtelen,
hogy megmeneküljünk
a halál torkából, Isten haragjától, s a fenyegető
rémület iszonyától,
mely leselkedik ránk
tömérdek bűnünk miatt.

Polgár Anikó fordításai

Palladasz epigrammái

„A szépség gyanús, a szellem pogány, / így ül ködös víznél – túl messze part, / s csak ott, jövődő századok fokán / él egy emberfaj, mely őt érti majd” – idézi meg Faludy György *Pálladász* c. versében az egyik utolsó „pogány” költő emlékét. Palladasz, ez az örökkön méltatlankodó, pesszimista-melankolikus görög verselő a 4. és 5. század fordulóján élt az egyiptomi Alexandriában. 151 epigrammája maradt fenn az ún. *Görög Antológiában*. E válogatás az antológia 10. (buzdító versek és életbölcseiségek) és 11. (szatirikus epigrammák és lakomaversek) kötetébe sorolt költeményekből szemezget.

A csönd

(10. 46.)

Jó, ha az ember a csöndet is ismeri. Erre tanúként
Püthagoraszt hívom s isteni bölcséletét!
Bár nagy szónok volt maga, csak hallgatni tanított:
termékeny nyugalom gyógyszere lett az a csönd.

Epe

(10. 49.)

Szűnyognak, hangyának epéje ne lenne? Pedig van.
S hogyha nekik van, hát mért ne lehetne nekem?
Hogy tűrhetném én epe nélkül a földi világot,
hogy ne fakadhatnék jól ki, ha bánt a világ!
Hogyha epés gúnyversben tréfálkozni se hagynak,
jobb, ha eláll a szavam, és levegőt se kapok.

A józan ész

(10. 50.)

Állítom, nem igaz, hogy Kirké látogatói
(mondja Homérosz bár) farkasok és malacok
lettek! Mert ez a csalfa ribanc kicsinyes nyomorultta
tette a férfiakat! Ennivaló se jutott,
csak moslék nekik! És az erényük a porba vetették!
Mindent megszerzett tőlük a bájaival,
s oktalan állatként tartotta a házban a sok kant.
Ámde Odüsszeusz bölcs volt, az eszére figyelt,
ifjúsága hibáit mind elhagyta, s a gyógyszer
nem Hermésztől jött: józan eszére figyelt.

A pillanat
(10. 52.)

Jól mondtad, hogy a Pillanat istenféle, Menandrosz!
(Múzsák tápláltak és a csodás Khariszok!)
Gyakran a hirtelenül támadt ötlet ragyogóbb lesz,
mint ha a gondolatot érlelik éveken át.

Létünk mint a hajóút
(10. 65.)

Mintha hajóznánk, úgy élünk! Vagy hány-vet a tenger,
vagy zátonyra futunk, vagy felemészt a vihar.
És a hajó kormányát Tükhé fogja marokra,
s persze, bizonytalanul jön-megy a nyílt vizeken.
Van, ki szerencsés, van, ki szerencsétlen lesz az útján,
ám a közös kikötő végül is egy: a halál.

Maradék lét
(10. 79.)

Hogyha az éj elszáll, újból születünk a világra,
egykori létünkéből egy picit nyom se marad.
Tegnap sorsfonalunk idegen, már hűlt helye sincsen,
és maradék létünk éljük az új napokon.
Csak ne panaszkodj, aggastyán, hogy túl sokat éltél!
Mert, ami volt, elmúlt. S más, ami most közeleg.

Élő halál
(10. 82.)

Talán halottak lennénk, már mi, hellének,
kiket balsors gyötör s emészt régóta fel,
s csak hisszük, hogy valódi lét s nem álom ez?
Vagy élünk és az életünk halálszerű?

Vágóhíd
(10. 85.)

Minket a végzet hizlal, a város népe a konda!
Vágóhídra megyünk teljesen oktalanul.

Tükhé
(10. 96.)

Halandó ember sorsát hogyha kémlelem,
a nyughatatlan változások rendszerét,
a változó szerencse tarka útjait,
hogy egy koldusszegényből gazdag is lehet,
s a gazdagokból is válhat koldusszegény,
e forgatagban elhomályosul szemem
és mindent gyűlölök, mert minden oly sötét.
Hogy győzhetem le fűрге Tükhé istennőt,
ha oly szeszélyesen bukkan s titokban föl,
és úgy viselkedik, mint egy kacér ribanc?

Talán
(10. 97.)

Számtalan évet töltöttem már nyelvtanozással,
Hádészban vár rám tán a szenátori poszt!

A bölcs
(10. 98.)

Hogyha az ostoba ember tud hallgatni, bizony: bölcs.
Rejti betegségként parlagi mondatait.

A jó orvos
(11. 281.)

Így szólt Hádész Magnoszt látva a lenti világban:
„Föltámasztja ez az orvos a holtakat is!”

A ronda nő
(11. 287.)

Ki ronda nőt vett el, csinálhat bármit az,
ha lámpást gyújt is, csak koromsötétben él.

A borbély és a szabó összecsapása
(11. 288.)

Egy borbély s a szabó küzdött meg a harc mezején épp:
szíven szúrta a tű, és a borotva kimúlt.

A haszon
(11. 289.)

Villámgyorsan rabolják el kis életünk!
Bevételét könnyvelte épp az uzsorás,
egyetlen perc alatt elérte végzete,
a hasznót ujjá közt szorongathatta még.

A bérfirkász
(11. 291.)

Mi jót tettél a városnak, te bérfirkász,
rágalmazó gúnyversekért jó pénzt kaptál,
s jambust árultál, mint szatócs az olajat?

A ló
(11. 293.)

Egykor Olümpiosz egy lovat ígért, s hozta e farkat,
melynek a legvégén egy gebe is lihegett.

A gúnyversek
(11. 340.)

Gúnyverset nem firkálok, leszögeztem ezerszer,
túl sok a tökkelütött, s rám köpi mind a dühét!
Ámde az ostoba Panthagathosz buta képe bevillant,
és költői dühöm vers-heve újra kitért!

A bérbeadás (11. 351.)

Egy sörfőző kérte, kiadtam bérbe a pincét.
 S egy bokszbajnok jött. Szíven ütött a dolog.
 Megkérdeztem: „Hát, te ki vagy? Bérlő? Mit akarsz itt?”
 Kis híján máris képen ütött a fiú.
 Elmenekültem. Féltem, a fickó szétveri képem!
 Sörfőzőből hogy lett egy ilyen dromedár?
 Bokszbajnok Kasztor, Polüdeikész s Zeusz atya, kérlek,
 hallgassátok meg óhajomat! Te nagy ég,
 ments meg az állattól! Add, hogy sose kelljen a lakkbért
 bokszmérkőzéssel szedni havonta be majd!

Mindentudás (11. 355.)

Azt mondd, mindent tudsz, s mindenben közepes vagy.
 Hogyha a „minden” vonz, semmi saját se marad.

Apa és fia (11. 357.)

Egy apa és fia versengett, melyik kicsapongóbb,
 és a vagyont melyik tünteti el hamarabb.
 Minden pénzt fel is éltek, örökkön csak lakomáztak.
 Egymást falják föl majd ezután a felek?

A remeték (11. 384.)

Mind remeték? Ez a sok? Tömegessé vált a magányuk?
 Mekkora „szent” tömegek színlelik itt a magányt!

Ebéd (11. 387.)

Egyszer ebédel az ember. Ugyan! Ha netán Szalamínosz
 hív meg ebédre, sietsz is haza, s újra eszel.

Csehy Zoltán fordításai

Tadeusz Rózewicz

A költészetem

semmit nem tolmácsol
semmit nem tisztáz
semmit nem panaszol el
nem foglalja magában a teljességet
nem vált valóra semmilyen reményt

nem teremt új játékszabályokat
nem vesz részt a játékban
meghatározott helye van
amit be kell töltenie

ha nem ezoterikus a nyelve
ha nem eredeti a beszéde
ha nem ejt ámulatba
valószínűleg így kell ennek lennie

kielégíti a maga szükségleteit
kihasználja a lehetőségeit
és saját korlátain belül
eljátszogat magával

nem lép más helyébe
nem helyettesíthető mással
nyitott mindenki számára
mentes a rejtélyektől

rengeteg feladata van
melyekkel soha nem tud megbirkózni

A Pegazus etetése

Leopold Staff emlékének

Világra jött egy kiscsikó
vakon
vérben ázva
összecsukott szárnyal

mely fölött megtorpant a tűz nyelve

azután elkezdődött a repüléstanóra
a lábak
és a szárnyak
nehezen akartak engedelmeskedni

a kimerültet egy asszony eteti

fehér
fekete
rózsaszínű

kockacukrot
nyújt neki
a tenyerén

s amíg teheti
elhallgatja előle
Christian Friedrich Hebbel
szavait

A költészet öngyilkosság

Ki a költő

költő az aki verseket ír
s az is aki nem ír verseket

költő az aki leveti láncait
s az is aki láncokat vesz magára

költő az aki még hinni tud
s az is aki már nem hisz el semmit

az aki elesett
s az aki talpra áll

költő az aki itt hagy bennünket
s az is aki elmenni nem tud soha

Írtam

Írtam
hosszú percek órák óta
egész estén éjszakán át
reszkettem
a dühtől vagy éppen önkívületben
üldögéltem némán
előntötte szememet a könny
már nagyon hosszú ideje írtam
amikor arra eszméltem hirtelen
hogy nincs toll a kezemben

X X X

Ki kötözte össze a kezem

jeleket hagyok magam mögött az úton

ez a madarat jelenti
ez az eget
ez a madarat jelenti
az ég nélkülit
a szárny nélkülit
a vakot
ezek nem szárnyakat utánzó kezek

Korrektúra

A halál nem javít ki
a versben egyetlen ékezetet sem
a halál nem korrektor
nem jóindulatú szerkesztő
úr

a rossz metafora halhatatlan

az elhunyt pocsék költő
holtában is pocsék költő marad

az unalmas halála után is untat
az ostoba a síron túlról
még ostobábbakat fecseg

Mars

Szoba

melyben egy
öt- vagy hattagú
család üldögél

van aki könyvet olvas
van aki fényképeket nézeget
van aki a háborúra emlékezik
van aki alszik van aki kimegy
van aki csendben haldoklik
van aki vizet iszik
van aki kenyeret szel
Janek az A betűt gyakorolja
egy lovagot rajzol égszínkéék sarkantyúval
van aki nekivág a Holdnak
van aki rózsát madarat halat hozott
hó hull
harang zúg

Mars érkezik
teljes fégyverzetben
s feldúlja
a szobát

Hagyjatok békén

Felejtsetek el bennünket
a mi nemzedékünket
éljetez emberként
felejtsetek el bennünket

mi a növényeket
köveket is irigyeltük
irigyeltük a kutyákat

a legszívesebben patkányok lettünk volna
mondtam akkor a nőnek

a legszívesebben nem lettünk volna
a legszívesebben elaludtunk volna
hogy csak a háború után ébredjünk fel
mondta a nő lehuny szemmel

felejtsetek el bennünket
ne kérdezzetek a fiatalságunkról
hagyjatok békén bennünket

Nevetés

A kalitka olyan sokáig zárva volt
hogy kikelt benne egy madár

a madár olyan sokáig hallgatott
hogy a nagy csendben rozsdásodó
kalitka kinyílt

a csend olyan sokáig tartott
hogy a komor rácsok mögül végül
nevetés tört elő

Tóth László fordításai

Tadeusz Rózewicz (1921–2014) lengyel író, költő, drámaíró, a 20. századi lengyel irodalom meghatározó alakja, ismert számos magyar fordításban is.